

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 2020

Α Λ Ε Ξ Ι Ο Σ

Ἐπίσκοπος καί Μητροπολίτης
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικαίας

Πρός
Τόν ἱερό κλῆρο
καί τό φιλόχριστο λαό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

«Ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν ὑπερούσιον τίκτει,
καὶ ἡ γῆ τὸ Σπήλαιον, τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει.
Ἄγγελοι μετὰ Ποιμένων δοξολογοῦσι.
Μάγοι δὲ μετὰ ἀστέρος ὁδοιποροῦσι.
Δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη, Παιδίον νέον, ὁ πρὸ αἰώνων Θεός»
(Κοντάκιον)

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Μέ τῇ Χάρει τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πρεσβεία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἀξιωνόμαστε καὶ φέτος, προσερχόμενοι στὸν Ἱερό Ναό, νά ἐορτάσουμε μαζί, Κλῆρος καί Λαός, τό Μέγα Μυστήριον τῆς Σάρκωσης τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Πρώτη ἐνέργειά μας εἶναι ἡ Προσευχή, ὁ μοναδικὸς τρόπος ἐπικοινωνίας μέ τόν Θεό. Εἶναι ὁ Θεός τῆς Ἀγάπης πρὸς τόν ἄνθρωπο, καὶ ἡ Σάρκωσή Του εἶναι προϊόν αὐτῆς τῆς ἀγάπης Του. Εἶναι καὶ ὁ Θεός τῆς ἐλπίδας, τῆς μόνης προσδοκίας πού μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά καλλιεργεῖ, στό βραχὺ τῆς ζωῆς.

Τὴν Προσευχή ἀκολουθεῖ ἡ Εὐχαριστία, γιὰ τίς ἀμέτρητες δωρεές τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο. Καὶ ἡ εὐχαριστία αὕτη παίρνει ἄλλη διάσταση, ὅταν ἀναλογιστοῦμε πῶς φερθήκαμε ἐμεῖς στὸν Θεό.

Ἡ ἀπάντηση εἶναι μόνο ἀμαρτίες, καὶ ἐπιπλέον ἀχαριστία ἔναντι τῶν πλουσίων δωρεῶν, μέ τίς ὁποῖες μᾶς ἔχει προικίσει ἐξαρχῆς καὶ μᾶς ἐμπλουτίζει καθημερινά, σέ βαθμὸ πού οἱ λίγοι πνευματικοὶ ἄνθρωποι νά ἀδυνατοῦν ἀκόμη καὶ νά ψελλίσουν, «τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι»; (Ψ. 115, 3). Ἀλήθεια τί θά δώσουμε ἐμεῖς στὸν Μεγάλον Δωρεοδότη; «Τί Σοὶ προσενέγκωμεν Χριστέ...;» (Ἰδιόμελον Ἑσπερινοῦ).

«Τί νά Σοῦ προσφέρουμε, Χριστέ, πού φανερώθηκες στή γῆ σάν ἄνθρωπος γιὰ χάρι μας; Διότι καθένα ἀπὸ τὰ δημιουργήματα, πού Σὺ ἔπλασες, Σοῦ ἐκφράζει (μέ τό δικό του τρόπο) τὴν εὐχαριστία καὶ εὐγνωμοσύνη του: οἱ Ἄγγελοι Σέ ὑμνολογοῦν, οἱ Οὐρανοὶ φωτίζουν μέ τὸν Ἀστέρα (πού ὁδηγεῖ τοὺς μάγους), οἱ Μάγοι Σοῦ προσφέρουν τὰ δῶρα τους, οἱ βοσκοὶ δείχνουν τό θαυμασμό τους· ἡ γῆ (προσφέρει) τό σπήλαιο· ἡ ἔρημος τὴ φάτνη· ἐμεῖς δὲ οἱ ἄνθρωποι (Σοῦ δίνουμε) τὴ Μητέρα Παρθένο. Ἐσύ, πού εἶσαι ὁ προαιώνιος Θεός, ἐλέησέ μας».

Ἡ τρίτη προσέγγιση τοῦ Μυστηρίου εἶναι ἡ Ἀγάπη. Ἀγάπη ἔμπρακτη, ἀγάπη θερμή, ἀγάπη ἄμεση, πρὸς τόν συνάνθρωπο, ὡς ἀπόρροια τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιὰ μᾶς καὶ τῆς δικῆς μας ἀγάπης πρὸς τόν Θεό.

Ἀλλοίωση τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ ἀγαπολογία, ὅπου τὰ ἀγαπητικά λόγια εἶναι πολλά, ἀλλὰ ἡ ὅλη δράση ἐξαντλεῖται σ' αὐτά. Χαρακτηριστικός ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Ἰακώβου: «Εἴαν ἓνας ἀδελφός ἢ μία ἀδελφή στεροῦνται τὰ ἀπαραίτητα ἐνδύματα, γιὰ νά προφυλαχτοῦν ἀπὸ τό ψύχος τοῦ χειμῶνα, καὶ ἐπὶ πλέον στεροῦνται τὴν ἀναγκαίαν ἡμερήσια τροφή, καὶ ἓνας ἀπὸ σᾶς τοὺς πεῖ “πηγαίνετε στό καλό. Εὐχομαι νά ζεσταθῆτε καὶ νά χορτασθῆτε καλά”, ἀλλὰ δέν τοὺς δώσετε ὅσα χρειάζονται γιὰ τὴ συντήρησή τους, τί ὠφελοῦν τὰ καλά σας λόγια;» (Ἰακ. 2, 15-16).

Βέβαια ή ἔμπρακτη ἀγάπη θά ἐκδηλωθεῖ μέ σεμνότητα καί ταπείνωση. Ὅποιος ἀγαπᾷ θυσιάζεται, χωρίς κρατούμενα, χωρίς ὑπολογισμούς, χωρίς κάποια ἀνταλλάγματα.

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί,

Ἡ παρακοή τῶν Πρωτοπλάστων δημιούργησε ἕνα χάσμα μεταξύ γῆς καί Οὐρανοῦ, ἕνα δυσθεώρητο κενό ἀνάμεσα στόν ἄνθρωπο καί τόν Θεό. Ὁ Θεός, ἀγαπῶντας πάντα τό πλάσμα Του, ἐξήγγειλε εὐθύς ἀμέσως τήν ἐπιστροφή τοῦ ἐκπεσόντος καί τήν σωτηρία του (Γεν. 3, 14-15).

Ὁ Χριστός, μέ τήν Σάρκωσή Του, κάλυψε τήν ἀπόσταση πού μᾶς χώριζε. Ἦλθε κοντά μας ὡς ταπεινός συνοδοιπόρος τῆς ζωῆς μας. Γεννήθηκε σέ σπήλαιο καί ζεστάθηκε ἀπό τά χνῶτα τῶν ἀλόγων.

Κινδύνευσε ἀπό τήν ἐξουσία τῆς ἐποχῆς Του καί ἐκπλήρωσε ὅλες τίς ὑποχρεώσεις τοῦ νόμου. Ἡ πορεία Του στή γῆ ἦταν μιά διαδικασία ἀγάπης, κατανόησης, συγχώρησης καί ἐλπίδας. Ἄς συνεχίσουμε κι ἐμεῖς τή ζωή μας μέ ὁδηγό μας τόν Χριστό, συγχωρώντας ὅσους μᾶς πίκραναν, ἐλεῶντας τούς πάσχοντες σωματικά καί ψυχικά, ἀναθεωρώντας τήν ὥς τώρα διαδρομή μας, «ἀποβλέποντας σέ καινούς οὐρανούς καί γῆν καινήν» (Β Πέτρου 3, 13).

**Μετά πατρικῶν εὐχῶν καί εὐλογιῶν
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ**

+ Ὁ Νικαίας Ἀ λ έ ξ ι ο ς